

Svenska
**American Dissident
Voices**

<http://www.natvan.com/swedish/>

Att arbeta för framtiden

av Kevin Alfred Strom

Sändningsdatum: 9 oktober 2004

Det hoppets budskap som National Alliance-medlemmar erbjuder vita genom sitt hårda arbete och sin hängivelse, bygger upp Alliansen till ett verkligt samvälde av kärlek, förståelse och beslutsamhet att trygga en vit framtid för våra barn. Vår tillväxt – och potential – symboliseras av denna frösådd.

Välkommen till American Dissident Voices. Jag heter Kevin Alfred Strom.

INFÖR VÅRA ÖGON går Amerika förlorat åt inkräktarna. Våra gränser är öppna, och en skrytsamt konservativ president vill öppna dem än vidare. Hans motståndare inför valet vill detsamma. Våldtäkterna, attackerna och morderna; allt våld som de ickevita gängen riktar mot våra kvinnor och barn blir undan för

undan frekventare. Demografiska trender förebådar vår ras undergång, våra soldater har blivit redskap åt en kriminell fiendestat, och ändå fortsätter folk tanklöst att spela sina bollspel, att göra mer fashionabla hamburgare och skräpmatskonstruktioner, lyssna på lugnande ord från predikanter och nyhetsrapportörer, ja; på det hela taget fortsätter man som vanligt, trots att döden står beredd att knacka dem och deras barn på axeln.

Doktor William Pierce menade att de hjärntvättade amerikanerna är som lämlar, dessa små arktiska gnagare som när populationsfaktorer och miljöfaktorer så bjuder, plötsligt flyr i masspanik, ofta direkt mot undergången. En legend skapades – och populariserades genom disneyfilmen från 1950, "White Wilderness", där lämlarna avsiktligt begår självmord. Men sanningen är den att lämlarna ingalunda *avsiktligt* tar livet av sig. De vet helt enkelt inte vad de gör.

Detta gör doktor Pierces analogi än mer passande. Lämlarna ökar alltmer i antal efter en eller ett par blomstrande säsonger, varpå de sprider sig utåt, somliga via terräng och geografi som tvingar in dem i smala passager där socialt tryck och otålighet kan leda till panik. En del av lämlarna kan börja springa i en viss riktning, och snart följer alla andra med utan tanke på avsikt eller destination. Så stöter de på ett klippstup, en flod eller havet och det blir slutet för lämlarna.

Det som tvingar dessa lämlar mot undergången är ett slags flockrelaterad galenskap. De springer för att de andra springer. De springer för att slippa ifrån varandra, men alla springer åt samma håll, så de slipper aldrig ifrån varandra innan fallet eller vattnet tar dem. Vansinnigt!

Men dessa lämlars galenskap är inte större än galenskapen hos dem som på en sjunkande oceanångare fortsatte att spela sina kortspel, eller hos folket i den orkester som fortsatte att underhålla dem. Lämlarnas beteende är inte vansinnigare än beteendet hos romarna, som, när barbarerna hade gjort en inbrytning i staden och slakten hade börjat, degenererat fina, vägrade att anpassa sitt agerande och istället fortsatte att bada, festa och tillfredsställa sig själva tills slutet kom. Det är inte vansinnigare än beteendet hos vita människor som fortsätter att villigt skicka sina barn till med känslolokala kreatur proppfyllda skolor, människor som fortsätter att betala skatt för att betala för importen av fler kreatur, som bygger skolor åt dem i sina närområden, och skänker flödigt med resurser för att tillgodose kreaturens varje behov, och fortsätter till dess att allt detta uppfyller halva deras gärning, och uppgiften gör dem själva och deras barn till krymplingar. Trots konsekvenserna av handlandet fortsätter dessa mänskliga lämlar, varav somliga uppenbart hyfsat intelligenta, att agera oförfärdligt.

De har blivit vansinniga. Även om man utelämnar den allt annat överskuggande frågan om ras, så handlar de helt uppenbart i strid med sina egna, sina familjers och sina barns intressen. De är mentalt sjuka. De är höga på egalitaristisk nonsenspropaganda, denna religiösa doktrin i tiden, och likt en alkoholist vars beroende är under behandling, far de ut i våldsamma attacker mot var och en som är delaktig i försöken att rädda dem från deras beroende.

Dagens konservativa säger sig vilja bevara traditionellt amerikanska värden, men vågar ändå inte ta i de två

kritiska frågorna, nämligen ras och judisk makt, eftersom de i så fall hade hamnat utanför ramarna för den tillåtna debatten och omedelbart skulle bli angripna av medias mästare och av andra före detta konservativa vänner. De borde inlåta sig i *verklig* kamp snarare än den låtsasdrabbning i den demokratisk-republikanska sandlåda som de är vana vid. Som vår medlemssamordnare David Pringle säger, så tillhör framtiden dem som är villiga att ta riktiga risker och smutsa ned händerna i riktig kamp; den enda kamp som verkligen betyder något, nämligen kampen mot de judar som exploaterar, förtrycker och dödar vårt folk. Eftersom de konservativa inte kommer att gå in i den kampen, medan vänstern, om också befinnande sig i någon grad av uppvaknande, har trampat ned sig så djupt i den egalitaristiska religionens trask att de är helt oförmögna att föra kampen, så faller ansvaret på oss. Varje gång jag möter National Alliances män och kvinnor ser jag med glädje ansikten, präglade av insikten om vad som behöver göras och av beslutsamhet att göra det.

Anledningen till att de konservativa tillåts skryta om konstitutionen, konspirationer och "traditionella värden" (så länge de inte däri inbegriper raslig integritet, ett kärnbegrepp för Amerikas grundare), och om bönestunder i skolorna, tio guds bud, regeringens storlek och om skatternas vara eller icke vara till dess att de är blåa i ansiktet, är att allt detta är perifera frågor, och om var och en av dem avgjordes av de konservativa så skulle det likväl inte fördröja vår civilisations och ras undergång med mer än sex månader. Den konservativa rörelsen, som nu mer eller mindre öppet leds av judar som David Horowitz och av diverse fradgattuggande kristna sionister, har i allt högre utsträckning kommit att handla enbart om att hålla klassamhället levande och att högljutt rädda i cirklar eller eventuellt över någon klippkant. De tillåter sig att känna oro för *symtomen* på multikulturen men vill inte ens *titta* på de riktiga orsakerna till den farliga utvecklingen, än mindre fundera över en verklig lösning, vilket de heller inte får tänka på.

De konservativas vanvett påminner om historien med den polisman som en sen natt gick gatan fram och rätt vad det var stötte på en drucken som på händer och knän velade runt under en gatlykta med ansiktet nära marken. Polisen frågar: "Vad håller du på med?" Den druckne svarar: "Jag tappade min plånbok på Maples gata, ett kvarter bort." Den konfunderade polismannen frågar då: "Varför letar du då här efter den?" Den druckne tittar då upp och svarar: "Jag skulle aldrig hitta den på Maples gata. Där finns ingen gatubelysning."

Amerikas folk har förstås förlorat bra mycket mer än sin plånbok; de har förlorat sitt land och sitt förstånd.

Amerikanernas tragedi kan jämföras med en annan, kanske mer mystisk tragedi; den som berör fenomenet autism. Autism berör mig och min familj direkt, så jag vet en del om saken. Ett autistiskt barn kommer aldrig

att bli normalt, även om individens IQ kan bli hög. Den autistiska kan inte kommunicera på ett bra sätt. Vissa autistiska repeterar bara vad andra säger till dem. Andra pratar aldrig över huvud taget. De lever i en värld som är väldigt olik den värld som resten av oss lever i. Mönster och betydelser som är uppenbara för oss är meningslösa för dem, medan de upplever att andra mönster och betydelser, som vi anser meningslösa, är av avgörande betydelse. Autismspektrumet sträcker sig från individer som förefaller nästan normala; bara lite tillbakadragna, ända till individer som aldrig säger ett ord, aldrig tar ögonkontakt och som avverkar merparten av sina liv som under hypnos, under märkliga rörelser och ritualer. Föräldrarna till ett autistiskt barn känner en förlust i djup mening, de känner att deras son eller dotter i någon mening har tagits ifrån dem.

Och "tagits ifrån dem" kan vara en bra beskrivning. Uppenbarligen finns det en genetisk komponent i autism. Det drabbar pojkar fyra gånger så ofta som flickor, och föräldrar till ett autistiskt barn har en knappt men märkbart ökad risk för att ytterligare framtida barn de skaffar också skall vara drabbade av autism. Det förefaller finnas ett samband mellan fäder med en matematisk läggning, såsom hos ingenjörer, och autism. Allt detta pekar på en genetisk förklaring.

Men det finns skäl till varför enbart en genetisk förklaring inte räcker till. Ökningen av autism har varit explosionsartad de senaste årtiondena. Under de senaste 20 åren har antalet helt autistiska barn ökat med mellan 200 och 600 procent i varenda delstat. Tjugo år är mindre än en generation. Gener ändras inte så fort. Det naturliga urvalet behöver många generationer för att åstadkomma den sortens förändring. Den genetiska risken för autism kan ha funnits med hela tiden – precis som den genetiska risken för alkoholism kan ha funnits med hela tiden, men så länge som den potentielle alkoholisten inte kommer i kontakt med alkohol vet man inte om det. Så potentialen för att utveckla autism under särskilda omständigheter har funnits där hela tiden, men de "särskilda omständigheterna" fanns inte. Men för ett par decennier sedan hände något – något ändrades. Kalla det "X". När barn väl hade utsatts för X, blev de som hade en genetisk predisposition för att påverkas av det autistiska. Men vi vet inte vad X är. Somliga spekulerar i att det beror på förändringar i vår kost, somliga påstår att det är kvicksilver eller andra ämnen i barnvacciner. Men vad det än är, är X verkligt. Och föräldrarna till mer än 400.000 autistiska barn i det här landet vill veta vad X är. De har nästan bokstavligen mist de barn som det var meningen att de skulle ha, deras barn har mist de liv som de var ämnade att leva, och dessa föräldrar är fulla av rättmätig vrede, och de vill veta vad – och vem – som bär ansvaret.

Den situation som vår ras befinner sig i är mycket likartad, med ett undantag. Vita är inte nämnvärt genetiskt annorlunda än de var för bara några generationer sedan när vår rasliga integritet var säker och vit civilisation

och makt stod på sin höjdpunkt. För bara ett par decennier sedan, under den korta tid som jag har levat, var Förenta staterna till mer än 90 procent vitt; i praktiken kunde endast vita invandra hit; rasblandning var ett brott som bestraffades. Allt det har ändrats nu, är borta med vinden. Men lite eller inget av det beror på genetiska förändringar. Vi har försvagats av *något* som har kommit de senaste decennierna, något som har försatt vårt folk i en självmordsturbulens som kan komma att visa sig dödlig för oss alla. Denna okända faktor har bokstavligen gjort vårt folk psykiskt sjukt, vansinnigt – en person som arbetar för utplåningen av sitt eget folk är sinnessjuk enligt varje rimlig definition. Denna okända faktor, denna rassjälvmordsvariant av "X" kan ha varit något som vi har varit känsliga för hela tiden men som inte blev vida spritt förrän under de senaste decennierna. Men här är skillnaden: Till skillnad från föräldrar till autistiska barn vet vi vad X är. X:et som har orsakat denna mentala härdsmläta hos så många bland vårt folk är den judiska makten; de giftiga judiska slagorden om jämlikhet och antirasism, injicerade i vårt folk från deras första medvetna ögonblick av TV-tittande, inhamrat under alla deras skolår (i de flesta offentliga och privata skolor), uttalade från många kyrkors predikstolar, lästa på nästan varje sida i varje större tidning, och också sedda i många ickejudiska publikationer som "flyter med strömmen" för att undvika tråkigheter. Det är X.

Men de bland oss som arbetar för vårt folks framtid inom National Alliance är fortfarande friska. Vi är de som är immuna mot X – eller som, genom en smärtfylld process av mognad och lärande och självrannsaskelse och viljestyrka, har befriat oss från dess ondskefulla inverkan.

Vi har gett oss ut på en resa som, om vi lyckas, kommer att bli början till en helt ny värld. Den kommande världen kommer att byggas, till största delen, av män och kvinnor som är immuna eller befriade från jämlikhetens sinnessjukdom. Men liksom en familj som sörjer sitt autistiska barn älskar vi fortfarande de förlorade själarna inom vår ras, som, genom missriktad altruism och manipulerade känslor, nu följer dödens stig. Vi, de ännu vakna, de friska, de immuna, har en plikt att leda dem till säkra hamnar än en gång. Och att bota dem.

När jag genomförde mitt första större projekt för National Alliance 1984, sammanställningen av boken *The Best of Attack and National Vanguard*, valde jag till titelillustration en teckning som föreställde ett ekollon som föll mot Jorden – Jorden var etiketterad "Amerika" och ekollonet var etiketterat "National Vanguard". Nå, jag har en ny bild för att symbolisera vår framgång 2004. Ekollonet har grott, och det lilla trädet har börjat ta form, dess grenar skapar en skepnad inte olik en livsruta. Och när jag ser vad våra medlemmar inom National Alliance utråder – uppträder offentligt, på TV, i tryck; går modigt ut i samhällena och delar ut våra skrifter som ett slags hälsofrämjande antibiotika; går

på grannmöten och talar ut; går till möten som syftar till att förnedra och kränka vita och ser till att den pro-vita ståndpunkten hörs; sätter upp anslagstavlor som hundratusentals kan se; skriver artiklar för oss; och tusentals andra saker; då känner jag förvisningen att, som vår ordförande har sagt, National Alliance har tagit sitt liv i sina egna händer. Grodden kommer att växa till ett mäktigt träd, en ek som sprider sig vida, under vars grenar nya tempel för vetenskap och visdom kommer att resas, vilkas like världen aldrig har sett förut, under vars grenar vårt folk kommer att kunna nå sin fulla, naturliga och friska utveckling; under vars grenar vita barns skratt för evigt kommer att eka genom tidens och rummets oändlighet.

•••••

Jag vet att prenumeranterna kommer att bli nöjda när det helt nya *National Vanguard* nummer 124 i fyrfärg når deras händer. Här är en del av det som ni kommer att finna inuti:

”Determination”, min ledare som drar slutsatsen att outtröttligt kämpande mot våra mål kommer att hålla oss starka när judisk makt oundvikligen passerar sin kulmen.

”Selling White Genocide”: Skribenten och juristen Hugh Lincoln tittar på Luke Viscontis hal-nog-för-halvt-förräderi och hans nya variant på Jesse Jacksons hopkok DiversityInc.

”Geologic Wonders”, en fiktiv historia av den briljante Ben Parker, tar oss till öknen i sydväst där något underbart och oväntat kommer att hända två vita liftare.

I vår livliga forumsektion publicerar vi läsarbrev om ”hemlig aktivism”, National Alliances prövningar och segrar, intellektets självbegränsande natur, skälen till varför den mest avancerade rasen tycks vilja upphöra att existera och mycket mer.

I vår viktiga europeiska nyhetssektion, *News from the Homelands*, ger oss Mark Cotterill en på-djupet-blick på framsteg och bakslag för rasmedvetna nationalisterna och anti-invandringspartier i de senaste europeiska valen.

I *Situation Terminal But Not Serious*, dissekerar den rakknivsvasse Bob Whitaker skoningslöst ”The CIA: Junior Keystone Cops” och ”Whatever Happened to the Communist Conspiracy?”

I den fortlöpande sektionen av opublicerat och otryckt material av en av det tjugonde århundradets skarpaste hjärnor, *Postscripts* av professor Revilo P. Oliver, tittar doktor Oliver på Carl Gustav Jung och möjligheten för en ny religiös tro för Västerlandet i ”A Fatith for the Future?” och i ”Only Yesterday: Revilo Oliver Looks

at the Roots of White Decline”, tar doktor Oliver oss med på en ibland skojig, ofta gripande resa tillbaka till sin ungdom, 1920-talets Amerika och spårar orsakerna till det vita Amerikas nuvarande förfall till de händelser och det man trodde på som han såg då.

”Holocaust Commemoration, Part I” av Irmin Vinson, är mycket mer än en djup analys av den världsliga religion som judisk etnocentrism driver runt ”Förintelsen”. Det är ett läromedel som kan öppna de oövertygades sinnen för den starka realiteten av judisk överhöghet som vanstyr vårt land.

Till och med omslaget till *National Vanguard* nummer 124 är en raritet – ni kanske kommer att vilja köpa en extra kopia bara för att visa upp. *Victory Day*, en originalmålning av Alfred Sundvall, visar en ung kvinna med ett majestätiskt minnesmärke på en kulle som bakgrund, flankerad av flaggor med Livsrunan, som marscherar fram med bestämdhet. Herr Sundvall är samme konstnär som målade *Call of the Blood*, använd som omslag för Dresdens musik-CD med samma namn.

...och det finns mer därtill i nya *National Vanguard*!

Och om ni har tänkt på att prenumerera, nu är det dags att göra det. Stigande tryckkostnader kommer sannolikt att tvinga oss att höja prenumerationspriserna mycket snart.

Bulkkvantiteter – 20 eller fler – kan fås för upp till 50 procent av försäljningspriset av 4\$ per styck. Många av våra medlemmar och sympatisörer säljer dessa på marknader, kulturella tilldragelser och många distribuerar dem till och med regelbundet till tidningsstånd med en nätt förtjänst. Klicka bara på bilden av tidningen på våra webbsidor för att få detaljer om prenumerationen.

Tack till alla som stöder den fria service som vi erbjuder – *American Dissident Voices*, NationalVanguard.org, natvan.com, resitance.com – genom att prenumerera på vår förnämsta tidskrift!

Alla detaljer om prenumerationspriser och detaljer om priser vid köp av flera exemplar finns också på natvan.com eller nationalvanguard.org, och ni kan också beställa on-line.

En prenumerationsomgång om sex nummer av *National Vanguard* kostar endast 18 dollar i Förenta staterna, 26 dollar i Kanada och 36 dollar i resten av världen. Skriv till:

National Vanguard Books
Box 330, Hillsboro
WV 24946
USA

Till nästa vecka, detta är Kevin Alfred Strom som påminner er om att fortsätta att tänka fritt.

Texten ovan baseras på en sändning av radioprogrammet *American Dissident Voices*, som sponsras av National Vanguard Books.

För fler svenska texter i PDF-format, besök <http://www.natvan.com/swedish/downloads>.

För att prenumerera på Svenska ADV, skriv "subscribe" (utan citationstecken) som rubrik i ett tomt e-postbrev skickat till svenska_adv-request@listserve.com.

Det har visat sig att utskick gjorda till hotmailadresser ibland studsar tillbaka. Därför rekommenderar vi prenumeranter med hotmailkonton att lägga upp ett gratiskonto på exempelvis www.yahoo.com. Om Du som är prenumerant har bekanta som inte får Svenska ADV till sina hotmailadresser, berätta gärna detta för dem.

För att avbryta prenumerationen, skriv "unsubscribe" (utan citationstecken) som rubrik i ett tomt e-postbrev skickat till svenska_adv-request@listserve.com.

För vidare information om National Vanguard Books och National Alliance, besök vår hemsida på www.natvan.com eller www.natall.com.

För att kontakta oss, skriv till:

National Vanguard Books
Attention: ADVlist
P.O. Box 330
Hillsboro, WV 24946
U.S.A.

Eller e-post:a till: webmaster@natvan.com.

Skriv företrädesvis på engelska vid all korrespondens. E-postbrev skrivna på svenska till den svenske översättaren kan vidarebefordras genom att Du skriver "To be forwarded to Swedish ADV translator" i början av brevet eller som rubrik.

© 2004 National Vanguard Books

För gratis böcker och skrifter på svenska i ämnena ras och filosofi, besök **Preservationist-Books.com**.

www.preservationist-books.com